Kopie
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Arrestnummer **C / 1858 / 2024**
Repertoriumnummer **2024 / 6116**
Datum van uitspraak **21 november 2024**
Rolnummer **2023/SN/19** **'A.H. e.a.**
Notitienummer parket-generaal **2023/AGB/81** **2023/VJ12/37** Notitienummer 1e aanleg **IE55.L1.6314/2018**

Hof van beroep Brussel

☐ Registreerbaar

☐ Niet registreerbaar

Gevangenisstraf m. uitstel + boete

Gevangenisstraf m. uitstel + boete

Arrest

15e kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie en

3876 **Z.T.**, RRN (...), geboren te Ethiopië op (...), van Ethiopische nationaliteit, die woonstkeuze doet op het adres van haar advocaten mr. V.D. en mr. B.H., (...),

- burgerlijke partij -

vertegenwoordigd door mr. A.N., advocaat bij de balie van (...) loco mr. V.D., advocaat bij de balie van (...),

tegen

3874 1. **A.H.**, RRN (...), geboren te (...) (Egypte) op (...), van Koeweitse nationaliteit, die woonstkeuze doet op het adres van zijn raadsman mr. D.D. te (...),

- eerste beklaagde -

3875 2. **A.S.**, RRN (...), geboren te (...) (Koeweit) op (...), van Koeweitse nationaliteit, die woonstkeuze doet op het adres van haar raadsman mr. D.D. te (...),

- tweede beklaagde –

beiden vertegenwoordigd door mr. D.D. en mr. V.J., advocaten bij de balie van Brussel

1. Ten laste gelegde feiten

Beklaagden worden vervolgd

- om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben,
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden
- om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben

A. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden

in het gerechtelijk arrondissement Brussel en op een niet nader te bepalen plaats in het Rijk in de periode van 14 augustus 2017 tot en met 3 mei 2018

het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer (artikelen 389, § 1, lid 1, 433sexies, lid 1, 1°, en 2, en 433novies, §§ 1 en 5, Strafwetboek)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken (artikel 389, § 1, lid 1, 433septies, lid 1, 2°, en 2, en 433novies, §§ 1 en 5, Strafwetboek)

B. wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met verzwarende omstandigheden

in het gerechtelijk arrondissement Brussel en op een niet nader te bepalen plaats in het Rijk in de periode van 14 augustus 2017 tot en met 4 mei 2018

zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, iemand te hebben gevangen gehouden,

met de omstandigheid dat de wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving langer dan een maand geduurd heeft (artikel 436 Strafwetboek)

C. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding

in het gerechtelijk arrondissement Brussel en op een niet nader te bepalen plaats in het Rijk in de periode van 14 augustus 2017 tot en met 4 mei 2018

als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 10, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

D. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

in het gerechtelijk arrondissement Brussel en op een niet nader te bepalen plaats in het Rijk in de periode van 14 augustus 2017 tot en met 3 mei 2018

(als werkgever, aangestelde of lasthebber) het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was.

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

2. Bestreden beslissing

Gezien de hogere beroepen ingesteld op

- 18 juli 2023 door de beklaagden,
- 19 juli 2023 door het openbaar ministerie,

tegen een vonnis gewezen na tegenspraak door de kamer 25N van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 22 juni 2023 (op verzet tegen een verstekvonnis van 15 december 2021) dat als volgt beslist:

> *" De rechtbank:*
> *Voegt de verzetten samen.*
> *Verklaart de verzetten ontvankelijk.*
>
> ***OPNIEUW RECHTDOEND***
> ***Op strafgebied***
>
> *Ten aanzien van* ***A.H.***
>
> *Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A, B, C en D bewezen.*
> *Veroordeelt A.H. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B, C en D:*

tot een gevangenisstraf van 2 jaar en tot een geldboete van 12.000 euro, zijnde 1.500 euro verhoogd met 70 opdeciemen.

boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft deze gevangenisstraf voor een termijn van 5 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 1 jaar.

Ontzet de heer A.H. voor een termijn van vijf jaar uit de in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek opgesomde rechten.

Veroordeelt A.H. tot betaling van:

- *een bijdrage van 1 maal 200 euro, zijnde de som van 1 maal 25 euro verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders*
- *een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand*
- *een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50 euro*
- *de kosten van de strafvordering bij verstek tot op heden begroot op 6,60 euro*
- *de kosten van de strafvordering op verzet tot op heden begroot op 149,60 euro*

*Ten aanzien van **A.S.,***

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A, B, C en D bewezen.

Veroordeelt A.S. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B, C en D:

tot een gevangenisstraf van 2 jaar en tot een geldboete van 12.000 euro, zijnde 1500 euro verhoogd met 70 opdeciemen.

boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft deze gevangenisstraf voor een termijn van 5 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 1 jaar.

Ontzet mevrouw A.S. voor een termijn van vijf jaar uit de in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek opgesomde rechten.

Veroordeelt A.S. tot betaling van:

- *een bijdrage van 1 maal 200 euro, zijnde de som van 1 maal 25 euro verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders*

- *een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand*
- *een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50 euro*
- *de kosten van de strafvordering op verzet tot op heden begroot op 149,60 euro*
- *de kosten van de strafvordering bij verstek tot op heden begroot op 6,60 euro*

Op burgerlijk gebied

Verklaart de burgerlijke vordering van mevrouw Z.T. ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt de opposanten A.H. en A.S. tot betaling van de som van 33.327,44 euro aan mevrouw Z.T. te vermeerderen met de vergoedende interesten vanaf 15/08/2017 tot aan de dag van datum van het vonnis, te vermeerderen met de gerechtelijke interesten tot op de dag van de algehele betaling.

Veroordeelt de opposanten A.H. en A.S. tot betaling van de som van 1.560 euro aan rechtsplegingsvergoeding te betalen aan mevrouw Z.T..

Verklaart de burgerlijke vordering van ... ontvankelijk doch ongegrond."

Met het verstekvonnis van 15 december 2021 waren beklaagden A.H. en A.S. voor de feiten telastleggingen A, B, C en D, verenigd, elk

- veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 12.000 euro (1.500 euro verhoogd met 70 opdeciemen) of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,
- ontzet uit de rechten van artikel 31, lid 1, Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar,
- veroordeeld tot een bijdrage van 200 euro aan het Slachtofferfonds, een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, een vaste vergoeding van 50 euro voor beheerskosten in strafzaken en de kosten van de strafvordering

- op burgerlijk gebied veroordeeld tot betaling aan de burgerlijke partij Z.T. van de som van 33.327,44 euro, te vermeerderen met de vergoedende interesten vanaf 15 augustus 2017 tot aan de dag van datum van het vonnis en met de gerechtelijke interesten tot op de dag van de algehele betaling en van een rechtsplegingsvergoeding van 1.560 euro.

3. Rechtspleging in hoger beroep

Het hof van beroep heeft het openbaar ministerie en de advocaat van de burgerlijke partij in hun vordering en de advocaten van beklaagden in hun verweer gehoord op de openbare rechtszitting van 25 oktober 2024.

Wat de procedure in hoger beroep betreft, verwijst het hof voor het overige naar de processen-verbaal van de rechtszittingen.

4. Beoordeling

1. De hogere beroepen zijn tijdig en naar de vorm regelmatig ingesteld en, gelet op de tijdig ingediende grievenformulieren, niet vervallen.

Beklaagden A.H. en A.S. voeren tegen het bestreden vonnis grieven aan wat betreft de procedure (zij roepen hun diplomatieke onschendbaarheid in), de schuldvraag, de straf en de burgerlijke vordering.

Het openbaar ministerie voert een grief aan tegen de uitgesproken straffen.

Er worden geen grieven aangevoerd tegen de beslissing dat het verzet van beklaagden tegen het verstekvonnis van 15 december 2021 ontvankelijk is, noch tegen de beslissing dat het verstek aan hen te wijten was en zij de kosten van het verzet moeten dragen.

Enkel Z.T. is burgerlijke partij in hoger beroep.

Er is geen hoger beroep wat betreft de andere burgerlijke partij in eerste aanleg, de vzw Pag-Asa, van wie de vordering ontvankelijk werd verklaard maar is afgewezen als

ongegrond. De kosten van dagvaarding voor het hof van beroep van de vzw Pag-Asa blijven ten laste van de Staat.

2. Er zijn in deze geen middelen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering die het hof ambtshalve zou moeten opwerpen.

De eerste rechter heeft voor de als misdaad omschreven feiten van telastlegging A verzachtende omstandigheden aangenomen, zodat de correctionele rechtbank en in hoger beroep het hof van beroep bevoegd zijn.

3. Voorliggende zaak betreft de tewerkstelling van Z.T. in het huishouden van beklaagden A.H. en A.S., toen zij in België verbleven in de periode van 14 augustus 2017 tot en met 3 mei 2018.

Beklaagden werpen op dat A.H. in die periode in België diplomatiek attaché van de ambassade van Koeweit was en dat zij niet kunnen worden vervolgd.

Artikel 31.1 van het verdrag van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer (hierna: het Weens Verdrag) bepaalt dat de diplomatieke ambtenaar – zoals beklaagde A.H. – immuniteit geniet ten aanzien van de rechtsmacht in strafzaken van de ontvangende Staat.

Artikel 37.1 Weens Verdrag bepaalt dat ook de inwonende gezinsleden van een diplomatieke ambtenaar – zoals beklaagde A.S. – de in de artikelen 29 tot en met 36 omschreven voorrechten en immuniteiten genieten, indien zij geen onderdaan zijn van de ontvangende Staat.

De procureur-generaal bij het hof van beroep Brussel heeft, via de minister van Justitie, de zendstaat Koeweit verzocht om de immuniteit van beklaagden op te heffen, maar dat verzoek heeft de staat Koeweit niet ingewilligd (zie stuk 18 van het strafdossier).

Op 25 mei 2021 heeft de procureur-generaal aan de arbeidsauditeur dan gemeld dat beklaagden intussen België zouden moeten verlaten hebben en dat er bijgevolg geen belemmering meer was voor de strafvervolging (stuk 19 van het strafdossier).

Beklaagden geven in hun synthesebesluiten aan dat zij op 5 juni 2021 België hebben verlaten en zijn teruggekeerd naar Koeweit.

Artikel 39.2 Weens Verdrag bepaalt dat, wanneer de taak van een persoon die voorrechten en immuniteiten geniet is beëindigd, deze voorrechten en immuniteiten normaal ophouden te bestaan op het ogenblik waarop hij het land verlaat of na het verstrijken van een redelijke termijn om het land te verlaten, doch zij tot aan dat tijdstip van kracht blijven, zelfs in geval van een gewapend conflict. Met betrekking tot door zulk een persoon in de uitoefening van zijn functie als lid van de zending verrichte handelingen blijft de immuniteit evenwel van kracht.

Z.T. moest beklaagden voornamelijk helpen in het huishouden en zorgen voor hun kinderen, zoals blijkt uit wat hieronder verder wordt uiteengezet. Haar tewerkstelling hield geen verband met de diplomatieke zending van beklaagde A.H. en zij moest op geen enkele manier beklaagden bijstaan om de staat Koeweit te vertegenwoordigen. Het feit dat Z.T. sporadisch de deur moest openen voor de chauffeur van beklaagde A.H. of post voor hem in ontvangst nam wanneer hij niet thuis was, doet daar geen afbreuk aan.

Aangezien de diplomatieke taak van beklaagde A.H. in 2021 werd beëindigd en beklaagden op 5 juni 2021 België hebben verlaten, genoten zij geen strafrechtelijke immuniteit meer op het ogenblik dat de strafvordering werd ingesteld, meer bepaald bij rechtstreekse dagvaarding die op 5 november 2021 werd betekenend overeenkomstig artikel 40, tweede alinea, Gerechtelijk Wetboek.

4. Het opsporingsonderzoek in voorliggende zaak is aangevat wanneer op 4 mei 2018 bij de politie van Ieper, afdeling Langemark-Poelkapelle, een sociaal assistente van Fedasil Poelkapelle een klacht indiende namens Z.T., die haar vergezelde maar zelf het woord niet nam.

In haar verklaring stelde de sociaal assistente van Fedasil Poelkapelle dat

- Z.T., geen Engels spreekt maar enkel Amhaars, een taal die in haar geboorteland Ethiopië wordt gesproken,
- Z.T. vijf jaar als huishoudhulp heeft gewerkt bij een gezin in Koeweit, waar ze geen loon maar enkel kost en inwoon kreeg, vernederd werd, aangerand werd en eenmaal verkracht is geworden door de broer van de vrouw des huizes,

- het gezin een zestal maanden geleden naar België is gekomen en Z.T. verplicht werd mee te verhuizen,
- Z.T. bij haar werkgevers in België de hele dag opgesloten blijft in het huis, geen gsm heeft en niet met de buitenwereld kan communiceren,
- Z.T. onlangs kon vluchten uit het huis,
- Z.T. geen idee heeft waar het huis gelegen is.

Op 26 februari 2019 is Z.T. verhoord met bijstand van een tolk Amhaars. Z.T. verklaarde dat

- zij in 2004 (volgens de Ethiopische kalender) uit Ethiopië is gevlucht,
- zij bij aankomst in Koeweit bij een gezin werd geplaatst,
- zij er als huishoudhulp 24 uur per dag moest werken,
- zij werd verkracht door de broer van de vrouw des huizes,
- zij 52 Dinar per maand zou verdienen, maar dat geld door haar werkgever werd gebruikt om kledij en producten, zoals shampoo, voor haar te kopen en zij dus nooit geld heeft ontvangen,
- toen het gezin naar België was verhuisd, zij aanvankelijk bij de moeder van haar werkgever achterbleef in Koeweit, tot zij daar werd opgehaald door een man met de nodige papieren (waarvan het strafonderzoek heeft uitgewezen dat het een toeristenvisum voor drie maanden betrof), met wie ze via Tukije (het strafonderzoek heeft uitgewezen dat het via Dubai was) naar Europa is gereisd,
- zij ook in België nooit loon heeft ontvangen voor haar werk,
- zij het huis niet kon verlaten, ook niet wanneer het gezin op weekenduitstap was, en zij alleen achterbleef, want dan werden alle deuren gesloten en de afstandsbediening van de garagepoort door hen meegenomen,
- zij uit het huis is kunnen ontsnappen op een dag dat de sleutel op de deur was gelaten,
- zij dan 45 minuten heeft gewandeld en uiteindelijk door een 'Afrikaan' op weg werd geholpen naar het treinstation Brussels-Noord, waar zij naar de dienst Vreemdelingenzaken is geweest om asiel aan te vragen.

Z.T. werd een tweede maal ondervraagd met bijstand van een tolk Amhaars op 4 mei 2021 en gaf nog meer details over haar tewerkstelling en verblijf in België bij het gezin van beklaagden, onder meer dat

- het niet mogelijk was de woning in België via een raam te verlaten, nu er op het gelijkvloers enkel een vast raam was, dat niet kon worden geopend,
- zij geen telefoon had, enkel een klein toestel waarop werd gebeld als er water werd geleverd.

Beklaagden werden opgespoord aan de hand van documenten die Z.T. bij haar asielaanvraag heeft ingediend, onder meer een verklaring van 'A.H.', bedoeld voor de overheid die het toeristenvisum zou uitreiken, waarin hij uiteenzet dat hij vanaf 10 augustus 2017 attaché is van de ambassade van Koeweit in Brussel en verzekert al de reis- en verblijfskosten van Z.T. voor zijn rekening te zullen nemen.

5. Beklaagden wijzen op bepaalde onwaarheden in de verklaringen van Z.T.:

- Z.T. kon het huis wel verlaten had zij dat gewild: de voordeur was niet op slot wanneer zij alleen thuis was, want zij moest openmaken wanneer bijvoorbeeld de chauffeur van beklaagde A.H. aanbelde, wat deze laatste – de heer D.L. –, in zijn verklaring heeft bevestigd,
- Z.T. ging soms mee op gezinsuitstap en was ook bij die gelegenheden niet in het huis opgesloten,
- er was in huis een vaste telefoon, zoals de door beklaagden overgelegde facturen aantonen,
- Z.T. beschikte over een smartphone, zoals blijkt uit de WhatsAppberichten die zij heeft verstuurd en werden uitgeprint
- er zou op vraag van Z.T. geld zijn overgemaakt aan haar familieleden in Ethiopië en dit zou blijken uit de door beklaagden overgelegde bewijzen van vier transferten via Western Union, voor een totaal bedrag van 2.576 Amerikaanse dollar, met bestemmelingen in Ethiopië.

Deze gegevens, die beklaagden met stukken aannemelijk maken, doen eraan twijfelen of het verblijf in België van Z.T. in het gezin van beklaagden A.H. en A.S. volledig is gelopen zoals zij zelf heeft verklaard.

De stukken, die beklaagden na hun veroordeling bij verstek in eerste aanleg hebben bijgebracht, werden niet verder onderzocht; alleszins is niet aangetoond dat het zou gaan om valse stukken.

6. Met telastlegging A wordt aan beklaagden verweten dat zij ten aanzien van Z.T. mensenhandel hebben gepleegd, met de verzwarende

omstandigheden van gezag over het slachtoffer en misbruik van haar kwetsbare toestand.

Het staat vast dat beklaagden Z.T. hebben aangeworven, haar hebben laten overbrengen van Koeweit naar België en haar hebben gehuisvest, met het doel dat zij werk zou verrichten, namelijk helpen in het huishouden en voor de kinderen zorgen.

Er bestaat twijfel of die tewerkstelling precies in die omstandigheden heeft plaatsgevonden die Z.T. heeft geschetst in haar verhoren, waarbij zij stelt dat zij 24 uur per dag moest werken, voortdurend vernederd werd, zich moest voeden met de etensresten van het gezin, opgesloten werd en het huis niet kon verlaten en geen telefoon mocht gebruiken. De verklaringen van Z.T. konden op die punten niet worden gecontroleerd en zijn deels ook tegengesproken door vastgestelde feiten, bijvoorbeeld dat zij wel over een gsm beschikte en dat zij wel de deur opende.

Het staat evenwel vast dat

- Z.T. naar België is gereisd met enkel een toeristenvisum voor drie maanden en dat zij nadien geen verblijfsrecht had,
- beklaagde A.H., zelf diplomaat, betrokken was bij de aanvraag voor het toeristenvisum en zich ertoe verbonden had te zullen instaan voor reis- en verblijfskosten in België, zodat hij zeer goed op de hoogte was van het precaire statuut van het verblijf van Z.T., die na het verstrijken van het toeristenvisum onwettig in het Rijk verbleef,
- Z.T. verbleef in de privé-woning van beklaagden en kennelijk geen benul had waar zij zich precies bevond, wat blijkt uit het feit dat, eenmaal zij de woning had verlaten en door Fedasil was opgevangen, zelfs niet bij benadering die woning kon situeren en ook de namen van haar werkgevers niet kende, beklaagden de
- indiensttreding van Z.T. nooit elektronisch hebben aangemeld – zoals blijkt uit de door de onderzoekers geraadpleegde dolsis-databank – zodat laatstgenoemde geen sociale bescherming genoot en geen rechten opbouwde, Z.T. voor haar inkomen afhing van de welwillendheid van beklaagden en
- geen loonfiches of andere bewijzen de tijdige uitbetaling van loon aantonen.

Deze gegevens, samen genomen, doen besluiten dat Z.T. volledig afhankelijk was van haar werknemers (beklaagden) voor onderdak en levensonderhoud en dat zij ook geen enkele garantie genoot op de betaling van haar loon. De tewerkstelling van Z.T. in een dergelijke band van afhankelijkheid, zonder sociale rechten en zonder bescherming tegen de willekeur van haar werkgevers, was strijdig met de menselijke waardigheid.

Beklaagden wisten dat het voor Z.T. erg moeilijk was om aan de situatie te ontkomen of om zelf andere voorwaarden voor haar tewerkstelling af te dwingen, gelet op haar precaire verblijfstatuut. Beklaagden hebben daarvan misbruik gemaakt om haar in de geschetste omstandigheden – zonder sociale rechten zoals bescherming van het loon, vastgestelde arbeidstijden, vakantiedagen, enzovoort – tewerk te stellen, het doel waarvoor zij haar naar België hadden overgebracht en haar bij hen hebben gehuisvest.

De feiten van telastlegging A, met inbegrip van de verzwarende omstandigheden van gezag over het slachtoffer en misbruik van haar kwetsbare toestand, zijn bewezen wat beide beklaagden betreft.

7. Met telastlegging B wordt aan beklaagden verweten dat zij Z.T. in de periode dat zij in België bij hen woonde en werkte – van 14 augustus 2017 tot en met 4 mei 2018 – wederrechtelijk gevangen hebben gehouden.

Het misdrijf, strafbaar gesteld door artikel 434 en 436 Strafwetboek, veronderstelt dat het betrokken slachtoffer door om het even welke dwang, beroofd wordt van het recht om te komen en te gaan waar hij of zij wil.

Z.T. is naar België overgebracht zonder dat zij iemand anders dan het gezin van beklaagden kende. De omgeving waar zij terecht is gekomen, was volstrekt onbekend voor haar en, zoals uiteengezet, kon zij bij haar aangifte van de feiten zelfs niet het adres noemen waar zij al die tijd had verbleven.

In die zin leefde Z.T. in België sociaal geïsoleerd en moet worden aangenomen dat zij niet zomaar bij iemand anders terecht kon als zij weg wilde uit de woning van beklaagden.

Die omstandigheden zijn evenwel niet gelijk te stellen met wederrechtelijke vrijheidsberoving in de zin van artikel 434 Strafwetboek.

Het is niet bewezen dat beklaagden daadwerkelijk hebben willen beletten dat Z.T. zelf de woning kon verlaten en dat zij hiervoor dwangmiddelen zouden hebben gebruikt. Wat Z.T. daarover zelf vertelde, namelijk dat zij altijd opgesloten was en dat zelfs wanneer zij achterbleef in de woning als het gezin weg was alle deuren op slot waren en de afstandsbediening van de garagepoort meegenomen was, is niet bewezen.

Het is in tegenstelling tot die verklaring wel bewezen dat Z.T. zelf soms de deur opende, zoals blijkt uit de aangehaalde verklaring van de chauffeur van beklaagde A.H..

De feiten van telastlegging B zijn niet bewezen.

8. De feiten van telastlegging C zijn, zoals reeds uiteengezet, bewezen door het onderzoek, waarbij de dolsis-databank werd geraadpleegd en de tewerkstelling van Z.T. nooit aangemeld bleek te zijn.

Beklaagden zijn beiden als werkgever schuldig aan deze feiten en hebben hierover overigens voor het hof geen betwisting gevoerd.

9. Met telastlegging D wordt aan beklaagden verweten het loon van Z.T. niet (tijdig) uitbetaald te hebben.

Beklaagden beweren steeds een afgesproken loon in contanten te hebben betaald aan Z.T..

Die bewering wordt niet aannemelijk gemaakt aan de hand van loonfiches of kwitanties. Beklaagden voeren wel aan dat zij viermaal via Western Union geld (voor een totaal bedrag van 2.576 Amerikaanse dollar) hebben overgemaakt aan personen in Ethiopië, en volgens hen gebeurde dat op vraag van Z.T.. Er is zoals reeds uiteengezet geen verder onderzoek gevoerd naar die geldtransferten, zoals wie de werkelijke bestemmelingen waren. Hoe dan ook kunnen die geldtransferten niet aangemerkt worden als de tijdige uitbetaling van loon aan Z.T..

De telastlegging D is bewezen voor beide beklaagden.

10. De feiten zijn opgeleverd door eenzelfde opzet, zodat het hof de zwaarste straf toepast.

De feiten van telastlegging A zijn omschreven als mensenhandel met zowel de verzwarende omstandigheid van gezag over het slachtoffer zoals bedoeld in artikel 433sexies, 1°, Strafwetboek als de verzwarende omstandigheid van misbruik van de kwetsbare toestand waarin het slachtoffer verkeert, zoals bedoeld in artikel 433septies, 2°, Strafwetboek.

De straffen die zijn bepaald in, enerzijds, artikel 433sexies, 1°, Strafwetboek en, anderzijds, artikel 433septies, 2°, Strafwetboek verschillen. Het hof kan, bij toepassing van artikel 65 Strafwetboek, niet tezelfdertijd de beide verschillende straffen toepassen op eenzelfde feit.

De toepasselijke straf is de zwaarste, bepaald bij artikel 433septies, 2°, Strafwetboek Vreemdelingenwet, namelijk, na correctionalisatie, een gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 euro.

Beklaagde A.H. is met zijn gezin in België komen wonen in het kader van zijn diplomatieke functie voor de staat Koeweit. Voor hun eigen comfort hebben beklaagden een inwonende huishoudhulp ingeschakeld en hoewel het hen niet ontbrak aan financiële middelen, kozen zij voor de goedkoopste oplossing, namelijk een jonge vrouw met een precair verblijfstatuut.

Beide beklaagden hebben zich nooit bekommerd om de naleving van de sociale regelgeving en dit ging ten koste van de persoon die zij te werk stelden, die geen enkele sociale bescherming genoot.

Om beklaagden tot het inzicht te brengen dat dergelijke handelswijze maatschappelijk absoluut niet wordt getolereerd en ook voor het slachtoffer schadelijk is, is een strenge bestraffing noodzakelijk. De maatregel van opschorting – zoals in conclusies gevraagd – staat niet in verhouding tot de ernst van de gepleegde misdrijven en zou de doeleinden van de strafvordering niet verwezenlijken.

Het hof bepaalt de gevangenisstraf door rekening te houden met de relatief lange periode waarin de misdrijven zijn gepleegd, de impact op het slachtoffer en op de maatschappij en de persoonlijke situatie van beklaagden, die geen enkele reden hadden om de verplichtingen naast zich neer te leggen die gepaard gaan met de tewerkstelling van personeel.

Beklaagden komen beiden nog in aanmerking voor uitstel van tenuitvoerlegging van de straf en dit wordt hen toegestaan voor de gevangenisstraf. Een uitstel gedurende drie jaar zal een aansporing zijn voor beklaagden om zich voortaan aan de wet te houden en om geen nieuwe misdrijven te plegen.

Een effectieve geldboete, zoals hieronder bepaald, is noodzakelijk om beklaagden bij te brengen dat het niet loont te besparen op sociale verplichtingen.

De eerste rechter heeft elk van beide beklaagden terecht ontzet uit de rechten van artikel 31, eerste lid, Wetboek van Strafvordering.

11. Beide beklaagden blijven veroordeeld tot betaling van
- een bijdrage van 200 euro aan het Slachtofferfonds,
- een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die wegens de relatieve werking van het verzet vastgesteld blijft op 22 euro,
- een vaste vergoeding, die wegens de relatieve werking van het verzet vastgesteld blijft op 50 euro,
- (hoofdelijk) de kosten van de strafvordering, die alle veroorzaakt zijn door de bewezen misdrijven, met inbegrip van de kosten van de strafvordering in hoger beroep (uitgezonderd de kosten van dagvaarding van de vzw Pag-Asa (30,79 euro), die ten laste van de staat blijven).

<u>Op burgerlijk gebied</u>

12. De eerste rechter heeft aan de burgerlijke partij Z.T. de gevorderde vergoedingen wegens niet-betaald loon (28.327,44 euro, zoals berekend door de sociaal inspecteur) en een morele schadevergoeding van 5.000 euro, hetzij een totaal van 33.327,44 euro, vermeerderd met intrest, toegekend.

De vermelding in de motieven dat het niet-betaalde loon 33.327,44 euro bedraagt (p. 13 van het vonnis), is kennelijk een vergissing en in het dispositief is wel degelijk de som van het niet betaalde loon en de morele schadevergoeding vastgesteld op dat bedrag.

De berekening van het niet-betaalde loon door de sociale inspectie wordt niet bekritiseerd.

De morele schade moet, ook zonder dat er sprake is van wederrechtelijke opsluiting (telastlegging B), worden vastgesteld op 5.000 euro, gelet op de maandenlange tewerkstelling van Z.T. zonder enige sociale bescherming.

Het bestreden vonnis wordt op dit punt bevestigd.

13. Aangezien de burgerlijke partij in eerste aanleg ook in de procedure op verzet werd betrokken, moet de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg begroot worden op het basisbedrag, en niet op het minimumbedrag dat bij verstek van de in het ongelijk gestelde partij verschuldigd is.

Het bij conclusie van de burgerlijke partij op dit punt ingestelde incidenteel hoger beroep, die 6.000 euro vordert wat gelijk is aan 3.000 euro per beklaagde, is gegrond.

14. Ook voor de procedure in hoger beroep is de basisrechtsplegingsvergoeding verschuldigd, namelijk 3.000 euro per beklaagde.

4. Wettelijke bepalingen

Het hof verwijst naar de wetsbepalingen aangehaald in het bestreden vonnis uitgenomen de artikelen 434 en 436 Strafwetboek, alsook de artikelen

- 24 en 25 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 8 Probatiewet,

5. Beslissing

Het hof, na tegenspraak,

Verklaart de hogere beroep ontvankelijk en, binnen de perken,

Op strafrechtelijk gebied

Doet het bestreden vonnis teniet behoudens in zoverre de eerste rechter de burgerlijke belangen wegens de misdrijven bedoeld in telastleggingen A, C en D aanhoudt,

Opnieuw rechtsprekend,

Wat beklaagde A.H. betreft

Spreekt beklaagde A.H. vrij van de feiten van telastlegging B,

Veroordeelt beklaagde A.H. wegens de feiten van telastleggingen A, C en D, verenigd, tot

- **twaalf maanden gevangenisstraf**
- **40.000 euro geldboete** (5.000 euro vermeerderd met 70 opdeciemen), bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door drie maanden gevangenisstraf,

Stelt de tenuitvoerlegging van de hoofdgevangenisstraf uit gedurende drie jaar,

Ontzet beklaagde A.H. uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek gedurende vijf jaar,

Veroordeelt beklaagde A.H. tot betaling van

- een bijdrage van 200 euro aan het Slachtofferfonds,
- een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand,
- een vaste vergoeding van 50 euro,
- (hoofdelijk met beklaagde A.S.) de kosten van de strafvordering, die alle veroorzaakt zijn door de bewezen misdrijven, begroot op 355,71 euro.

Wat beklaagde A.S. betreft

Spreekt beklaagde A.S. vrij van de feiten van telastlegging B,

Veroordeelt beklaagde A.S. wegens de feiten van telastleggingen A, C en D, verenigd, tot

- **twaalf maanden gevangenisstraf**
- **40.000 euro geldboete** (5.000 euro vermeerderd met 70 opdeciemen), bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door drie maanden gevangenisstraf,

Stelt de tenuitvoerlegging van de hoofdgevangenisstraf uit gedurende drie jaar,

Ontzet beklaagde A.S. uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid, Strafwetboek gedurende vijf jaar,

Veroordeelt beklaagde A.S. tot betaling van

- een bijdrage van 200 euro aan het Slachtofferfonds,
- een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand,
- een vaste vergoeding van 50 euro,
- (hoofdelijk met beklaagde A.H.) de kosten van de strafvordering, die alle veroorzaakt zijn door de bewezen misdrijven, begroot op 355,71 euro

Laat de kosten van dagvaarding van de vzw Pag-Asa ten laste van de Staat.

Op burgerlijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis, met de enkele wijziging dat het hof beklaagden A.H. en A.S. veroordeelt tot betaling aan de burgerlijke partij Z.T. van elk één rechtsplegingsvergoeding van 3.000 euro voor de procedure in eerste aanleg,

Veroordeelt beklaagden A.H. en A.S. tot betaling aan de burgerlijke partij Z.T. van elk één rechtsplegingsvergoeding van 3.000 euro voor de procedure in hoger beroep.

Aldus gevonnist door:

- de heer D.B., raadsheer, dd. voorzitter,
- mevrouw S.A., raadsheer bij het arbeidshof te Brussel,
- de heer H.J., raadsheer,

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

en uitgesproken (conform artikel 782bis Gerechtelijk Wetboek) door de voorzitter, de heer D.B., in openbare terechtzitting van **21 november 2024** waar aanwezig waren:

- de heer D.B.,
raadsheer, dd. voorzitter,
- de heer R.G., substituut-arbeidsauditeur bij het arbeidsauditoraat te Leuven,
gedelegeerd substituut-procureur-generaal bij arbeidshof te Brussel,
- mevrouw S.B., griffier,